

1 ויש לדמות את הדברים, מה הוּאָה – כמו הזאה, שהיא שְׁבוּת
2 מדרבנן, וְאִינָה דִּוְהָה אֶת הַשְּׁבִית אף לצורך מצוה, כן יש לנו לומר
3 אֶת באיסור אִמְרִיהָ לְנִכְרִי שהיא שְׁבוּת דרבנן, וְאִינָה דִּוְהָה אֶת
4 הַשְּׁבִית – שלא תדחה את השבת אפילו לצורך מצוה, ואם כן אסור
5 לומר לגוי להביא מים חמים לצורך רחיצת התינוק.
6 מביא אביי את דברי רב יוסף שיישב לו: אִמְרִי לִי רב יוסף, וְלֹא שְׁנִי
7 לָךְ – וכי אין שונה לך הדין בִּין איסור שְׁבוּת של אמירה לגוי באופן
8 דְאִית בִּיה מַעֲשֶׂה – שהגוי עושה מעשה מלאכה האסור מן התורה,
9 שואתה לא התירו חכמים אפילו לצורך מצוה, לְשָׁבוּת של אמירה
10 לגוי באופן דְלִית בִּיה מַעֲשֶׂה – שהגוי אינו עושה מעשה מלאכה
11 אלא רק איסור דרבנן, דְהָא מָר – שהרי אדוננו רבה לא אִמְרִי לְנִכְרִי
12 וְלֹא אֲחֵים – לך ותחמם מים בשבת, אלא אמר לו להביא מים חמים
13 מוכנים מביתו של רבה לביתו של התינוק, ואיסור הוצאה בחצר
14 הוא מדרבנן, ובשבות כזה יש להקל לצורך מצוה.

15 הגמרא מבררת כיצד יתכן שבאותה חצר של אביי ורבה לא
16 עירבו, ולא השתתפו במבוי; אִמְרִי לִיה רַבָּה בַּר רַב הֵן לְאִבֵּי, היתכן
17 שִׁמְכֻוְהָ דְאִית בִּיה תְּרִי נִכְרִי רַבָּה בַּר רַבִּין – מבוי שדרים בו שני
18 אנשים גדולים כמו רבותינו ורבה ואביי, לֹא לִיהֵי בִיה – לא יהיה
19 בו לֹא עִרְבּוּ בחצר וְלֹא שִׁיתוּף במבוי, הרי מבוי בלי שיתוף לא
20 יתכן שלא יהיה בו חשש מכשול. אִמְרִי לִיה אַבִּי לְרַבָּה בַּר רַב חֲנָן,
21 מָאִי נִעְכֵּיד – מה נעשה, מָר – אדוננו רבה, לֹא אֲוִרְחִיה – אין זה
22 דרכו לפי כבודו ללכת בִּין דִּיירי החצר והמבוי ולטרוח לאסוף פת
23 לצורך העירוב והשיתוף, וְאִנָּא – אני אביי, מְרִידָא בְּגִידִסָא –
24 טרוד בלימודי, ואם הייתי אוסף פת לעירוב ולשיתוף הייתי
25 מתבטל מלימודי כל היום, וְאִנָּהוּ – והם שאר בני המבוי, לֹא
26 מְשַׁנְחִי – אינם משגיחים בדבר לטרוח לעשות עירוב ושיתוף,
27 והוסף אביי: וְאִי אֶקְנִי לְהוּ פִּיתָא בְּסָלָא – ואם תאמר שיכול אני
28 להקנות לבני המבוי פת משלי המונח בסל כדי שיזכו בו לשם
29 שיתוף, שאת זה אפשר לעשות בדיבור שאין בו טורח ולא הייתי
30 צריך להתבטל מלימודי. אין זה מועיל, בִּין דְאִי קָעוּ לָה מִינָא וְלֹא
31 אֶפְשָׁר לִיתְבָּה נְהִלְוִיהוּ – כיון שאם בני המבוי היו מבקשים ממני
32 לקבל מפת זה כדי לאכול ממנו, לא היה באפשרותי לתת ולחלוק
33 להם מהפת שלי כל שבת, שאין ידי משגת כל כך, נמצא שאין
34 כוונתי להקנות להם מהפת בקנין גמור, ואם כן בְּמִיל שִׁיתוּף –
35 השיתוף מוטבטל, דְהִנָּא, אֶחָד מִבְּנֵי מְבִי שִׁבְיָקֵשׁ לקחת מִיֵּן וְשָׁמֶן
36 שהניחו בני המבוי לשם שיתוף, וְלֹא נִתְּנוּ לוֹ לקחת, בְּמִיל הַשִּׁיתוּף,
37 לפי שהתברר שלא התכוונו להקנות לכולם בלב שלם.

38 חזר רבה בר רב חנן והקשה לאביי: נִקְנִי לְהוּ מָר – ויקנה אדוני
39 [אביי] לבני המבוי רִבִּיעִתָא דְחֶלָא בְּחִבְיָא – רביעית חומץ של יין
40 באחת מחביותיו, שעל זה אין אדם מקפיד ואם יבקשו זאת ממנו
41 יתן בלב שלם. ענה לו אביי: אי אפשר לעשות כך, שכן תִּנְיָא, אֵין
42 מְשַׁתְּתִין בְּאוֹצֵר – בדבר שאצור ומכונס, כגון ביין שמכונס בחבית
43 ועשוי להשתמש ממנו, שבשיקחו יין מהחבית יש לחשוש שלקחו
44 את היין שעליו חל השיתוף, ונמצא שהשיתוף בטל.

45 הגמרא מקשה סתירה על הברייתא שאין משתתפים באוצר: וְהָא
46 תִּנְיָא – והרי שנינו בברייתא אחרת, מְשַׁתְּתִין באוצר. מתרצת
47 הגמרא: אִמְרִי רַב אוֹשְׁעִינָא, לֹא קָשָׁא סתירת הברייתות, הָא –
48 הברייתא ששנינו שאין משתתפים באוצר, היא כדעת בֵּית שְׁמַאי
49 הסוברים 'אין ברירה', ולשיטתם אין מתברר למפרע איזה חלק
50 באוצר חל עליו השיתוף, ואם הוציאו מהאוצר יש לחשוש שלקחו
51 את הדר שחל עליו השיתוף. וְהָא – הברייתא ששנינו
52 שמשתתפים באוצר, היא כדעת בֵּית הַלֵּל הסוברים 'יש ברירה',
53 ולשיטתם אף אם לקחו דבר מהאוצר לא הוציאו משם את
54 השיתוף, שמתברר למפרע שמה שנשאר באוצר עליו חל השיתוף.
55 הגמרא מביאה את המשנה שבה מתבארת מחלוקת בית שמאי
56 ובית הלל בענין ברירה: דְתַנֵּן – ששנינו במשנה (אהלות פ"א מ"א), הֵמָּה
57 בְּבֵית, וְלֹא – לבית פְּתָחִים הִרְבָּה וכולם נעולים, ואין יודעים את
58 איזה מהם יפתחו כדי להוציא את המת מהבית, ובחלל הפתחים
59 מבחוץ מונחים כלים, בְּוִילָן – כל הכלים המונחים בכל הפתחים

60 טְמֵאִין, שכיון שמאחד הפתחים יוציאו את המת ואין יודעים
61 מאיזה מהם, כל הפתחים מביאים את הטומאה מספק כדין אוהל
62 המת. ואם נִפְתַּח אֶחָד מֵהֶן – מהפתחים הנעולים, הוּא טְמֵא – פתח
63 זה מביא את הטומאה על הכלים שתחתיו, וְכִוְלָן מְהוֹרִין – וכל
64 הפתחים האחרים טהורים, שאין המת עשוי לצאת מהם אלא
65 מהפתח שנפתח. ואם עדיין לא פתח אף אחד מהפתחים, אך חִישַׁב
66 לְהוֹצִיאָו (את המת) בְּאֶחָד מֵהֶן, או שחשב להוציא אותו בְּחִלּוֹן שִׁישׁ
67 בִּו שיעור אֲרֻכָּה טפחים על אֲרֻכָּה טפחים, הרי הוא מְצִיל עַל כָּל
68 הַפְּתָחִים הנעולים בְּוִילָן מלטמא, שאין הטומאה עשויה לצאת
69 מהם. ומוסיפה המשנה: בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, וְהוּא מִזֶּה שמועילה
70 מחשבה זו להציל על הפתחים האחרים, בתנאי שְׁחִישַׁב מחשבה זו
71 עַד שְׁלֹא יָמוּת הַמֵּת – קודם שמת בתוך הבית. אבל אם חשב כך
72 רק לאחר שכבר מת, אין מחשבה זו מועילה לבטל את הטומאה
73 מהפתחים האחרים למפרע, שאין ברירה למפרע לומר שמתחילה
74 היה עומד להוציא את המת מהפתח הזה או מהחלון, אלא
75 מתחילה כל הפתחים היו בספק שמא יוציא מאחד מהם את המת
76 וכבר הביאו את הטומאה על הכלים שתחתם. וְבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים,
77 מחשבה זו מועילה לטוהר את שאר הפתחים, אֵין אם חשב כך
78 מִשְׁמִימֵת הַמֵּת – לאחר שכבר מת, שכיון שחשב להוציא מפתח
79 אחד, יש ברירה למפרע שמלכתחילה עמד להוציא את המת
80 מפתח זה, ולפתחים האחרים לא באה כלל הטומאה. התבאר אם
81 כן, שבית שמאי סוברים אין ברירה, ובית הלל סוברים שיש
82 ברירה.

83 מספרת הגמרא עוד מעשה שנשפכו המים החמים שהוכנו לתינוק:
84 הָהוּא יְנוּקָא – מעשה בתינוק שהיו צריכים למולו, דְאִשְׁתַּפְּחוּ
85 חֲמִימִיה – שנשפכו בשבת המים החמים שהוכנו מבעוד יום לצורך
86 רחיצתו קודם המילה. אִמְרִי לְהוּ רַבָּא – לבני משפחתו של התינוק,
87 נִישְׁיִלָה לְאִימִיה אִי צְרִיכָה – נשאל את אמו של התינוק אם היא
88 צריכה לשתות מים חמים, שאם כן יכולים לומר לגוי לחמם לה
89 מים, ונָחִים לִיה נִכְרִי אֲנִי אִימִיה – יחמם הגוי מים חמים בפעם
90 אחת גם לצורך האמא וגם לצורך רחיצת התינוק. אִמְרִי לִיה רַב
91 מְשַׁרְשֵׁיא לְרַבָּא, אִימִיה קָא אֲכָלָה תְּמָרִי – הרי אמו של התינוק
92 אכלה תמרים, וכיון שאוכלת דבר צונן בחרבה שהיא בריאה
93 ואינה צריכה לשתות מים חמים, אִמְרִי לִיה רַבָּא לְרַב מְשַׁרְשֵׁיא, אין
94 ראייה מאכילת התמרים שהיא בריאה, אִמְרִי תוֹנָבָא בְּעָלְמָא הוּא
95 דְנִקְטָא לָהּ – יתכן שמחמת החולי השתתה ואינה מבחינת מה
96 אוכלת, ואם אמרה שהיא צריכה מים חמים מותר לחמם לה על
97 ידי גוי.

98 הגמרא מביאה עוד מעשה שנשפכו המים החמים שהוכנו לתינוק:
99 הָהוּא יְנוּקָא – מעשה בתינוק שהיו צריכים למולו, דְאִשְׁתַּפְּחוּ
100 חֲמִימִיה – שנשפכו המים החמים שהוכנו מבעוד יום לצורך
101 רחיצתו קודם המילה. במצב סמוכה לחצר שבו גר התינוק
102 התגורר רבא, ובחצירו היו מים חמים מוכנים, והיה פתח פתוח בִּין
103 שתי החצירות, אך לא יכלו להעביר מחצר אחת לשניה כיון שלא
104 עירבו החצירות זו עם זו. בביתו היה חדר חיצון לגברים, וחדר
105 פנימי לצניעות שבו היו הנשים (וראה ציור). אִמְרִי לְהוּ רַבָּא [לבני
106 משפחתו], פָּנּוּ לִי מָאִנִּי מִבֵּי נִכְרִי לְבִי נָשִׁי – תפנו לי את הכלים
107 שלי מחדר הגברים, לתוך חדר הנשים המצוי בתוך הבית ואין לו
108 פתח לחצר, וְאִיזִיל וְאִתְּרִיב הָתָם – ואני אלך ואשב בחדר הנשים
109 הפנימי, וְאִיבְּמִיל לִיה הָא חֲצֵר – ואבטל לחצר השניה את החצר
110 שלנו, וכך יוכלו להביא את המים החמים מחצרו זו לחצר שבו
111 מצוי התינוק.

112 מקשה הגמרא: אִמְרִי לִיה רַבִּינָא לְרַבָּא, איך מועיל הביטול להתיר
113 להביא את המים לחצר שבו היה התינוק, וְהָאִמְרִי שְׁמוּאֵל (לעיל סו),
114 אֵין מועיל בְּיִטּוּל רְשוּת מְחַצֵּר אחת לְחֶצֶר אחרת להתיר את
115 הטלטול ביניהם. מתרצת הגמרא: אִמְרִי לִיה רַבָּא לְרַבִּינָא, אִנָּא
116 בְּרַבִּי יוֹהָנָן בְּבִינָא לִי, דְהָאִמְרִי (שם) וְשׁ בְּיִטּוּל רְשוּת אֶת מְחַצֵּר אחת
117 לְחֶצֶר אחרת להתיר את הטלטול ביניהם.

118 חזר רבינא ושאל את רבא: וְאִי לֹא סָבַר לָה מָר בְּשְׁמוּאֵל – ואם אין

עירובין דף סח עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום רביעי) קנא

ממנו במפורש שביטל, התכוון לבטלו, ודלא כמיל לא כמיל – ואת
הבית שלא שמענו שביטל, לא ביטל, אבל בחלק שביטל, כלומר בחצר, הסתלק ממנה
איסתלק לגמרי – אבל בחלק שביטל, כלומר בחצר, הסתלק ממנה
לגמרי, ולכן אין יכולים לחזור ולבטל לו.
הגמרא מביאה דעה אחרת לתלות את מחלוקת רב ושמואל
במחלוקת תנאים: אמר רב אחא בר חנא אמר רב ששת, מחלוקתם
של רב ושמואל אם חוזרים ומבטלים למי שביטל, היא בתנאי –
במחלוקת תנאים, ששנינו (להלן סט) מי ששכח לערב בחצר, שנתן
– ביטל את רשותו בחצר, והוציא מביתו לחצר, בין אם הוציא
בשוגג ובין אם הוציא בכוונה, אוסר את החצר על כל בני החצר,
דברי רבי מאיר. רבי יהודה אוסר, אם הוציא בכוונה, אוסר את
החצר על כולם, אבל אם הוציא בשוגג, אינו אוסר על כולם.
ומבאר רב ששת: מאי לאו כהא קמפלגי – האם לא בדבר זה
נחלקו, דמר – רבי מאיר סבר, מבטלין וחוזרין ומבטלין לזה שביטל,
לפי שהמבטל לא הסתלק לגמרי מרשותו בחצר, ולכן אף
כשהוציא בשוגג חזר וזכה ברשותו, שאינו מסולק ממנה לגמרי,
ומר – רבי יהודה סבר, אין מבטלין וחוזרין ומבטלין לזה שכבר
ביטל, כיון שהסתלק מהחצר לגמרי ונחשב כבן חצר אחרת, ולכן
כשהוציא בשוגג לא חזר והחזיק בחצר.
דוחה הגמרא: אמר רב אחא בר תחליפא משמיה דרבא, לא – אין
מחלוקתם של רב ושמואל תלויה במחלוקת זו, שיש לומר דכולי
עלמא – רבי מאיר ורבי יהודה סוברים שאין מבטלין וחוזרין
ומבטלין, לפי שהמבטל הסתלק מהחצר לגמרי, וכשהוציא בשוגג
אינו חוזר וזוכה בחצר. והבא קנסו שוגג אטו מויד קא מיפלגי –
ומחלוקתם הוא אם גזרו על בני החצר כשהמבטל הוציא בשוגג,
משום מי שמוציא במזיד שבוה ודאי חזר והחזיק בחצר, דמר – רבי
מאיר סבר, קנסו כשהוציא בשוגג אטו כשהוציא במזיד. ומר –
ורבי יהודה סבר, לא קנסו שוגג אטו מויד, ורק כשהוציא במזיד
אוסר.
הגמרא מביאה את דעת רב אשי בביאור מחלוקתם של רב
ושמואל: רב אשי אמר, רב ושמואל שנחלקו אם חוזרים ומבטלים,
בפלוגתא דרבי אליעזר ורבנן קא מיפלגי – אכן נחלקו במחלוקתם
של רבי אליעזר ורבנן, שרב הסובר שחוזרים ומבטלים לזה שכבר
ביטל, סבר כרבנן שהמבטל את רשות חצירו לא ביטל את רשות
ביתו, ולא הסתלק לגמרי מהחצר, ויכולים לחזור ולבטל לו.
ושמואל סבר כרבי אליעזר שהמבטל את רשות חצירו ביטל אף
רשות ביתו, והסתלק לגמרי מהחצר, ולכן אין חוזרים ומבטלים לו.
שנינו במשנה (לעיל סא): אמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי אחד שהיה
דר עמנו במבוי, ואמר לנו אבא מהירו והוציאו את הכלים למבוי
עד שלא יוציא ויאסר עליכם. לפי שצדוקי יכול לבטל את רשותו,
ואם ימהרו להוציא לפני שצדוקי יוציא, לא יאסור עליהם.
שואלת הגמרא: צדוקי מאן דבר שמייה – מי הזכיר את דין הצדוקי,
שרבן גמליאל בא ללמוד את דינו. מתרצת הגמרא: חסורי מיחפרא
והכי קתני – יש חסרון במשנה וכך צריך לשנות, צדוקי הרי הוא
בגמרי שאינו יכול לבטל את רשותו, וצריכים לשכור ממנו את
רשותו, ורבן גמליאל חולק ואומר, צדוקי אינו בגמרי, ויכול לבטל
את רשותו, ואמר רבן גמליאל להוכיח כדבריו, מעשה בצדוקי אחד
שהיה דר עמנו בגמרי בירושלים, וביטל הצדוקי בערב שבת את
רשותו לבני המבוי, ואמר לנו אבא – רבן שמעון בן גמליאל, מהרו
והוציאו את הכלים למבוי לאחר כניסת השבת, עד שלא יוציא
קודם שהצדוקי יוציא למבוי ויחזרו בו מביטלו, ויאסר עליכם
להוציא למבוי, שלאחר שהבטלים בשבת ברשותו שוב לא יוכל
לחזור בו מהביטול. הרי שצדוקי יכול לבטל את רשותו.
הגמרא מוכיחה שחכמים נחלקו על רבן גמליאל בדין הצדוקי:
והתניא – וכך שנינו, הדר במבוי עם נכרי, או עם צדוקי וביתו –
או בביתו, הרי אלו אוסרין עליו לטלטל למבוי, עד שישכירו לו
את רשותו. הרי שחכמים סוברים שהצדוקי כגוי, ומוסיפה
הברייתא, (רבן גמליאל חולק ואומר, צדוקי וביתו אינן אוסרין

אדוני סובר כמו שמואל,
נתיב מר דרובתיה – ישאר אדוני לדור במקומו בחדר החיצון,
וניבטל ליה לחדוה – ויבטל את רשותו בחצירו לבני החצר
האחרת, וניתדרו אינהו וניבטלו ליה למר – ולאחר שיביאו את
המים לחצירים יחזרו ויבטלו לאדוני את הרשות שקיבלו בחצירו,
דהא אמר רב – שהרי בענין זה אמר רב, ששני אנשים הדרים
בחצר אחת ולא עירבו ביניהם, מבטלין את הרשות בחצר זה לזה,
ולאחר שהשתמש אחד בחצר חוזרין ומבטלין זה לזה, שזה
שביטלו לו חזר ומבטל את רשותו בחצר למי שביטל. וכיון שרבא
בדיני ביטול רשות אינו סובר כמו שמואל, יכול להשתמש בחצירו
על ידי שבני החצר האחרת יחזרו ויבטלו לו את רשותם בחצירו.
תירץ רבא: אנהא כהא בשמואל כבירא לי – בדין זה אני סובר כמו
שמואל, דאמר אין מבטלין וחוזרין ומבטלין, ולפיכך הייתי צריך
להכנס לחדר הפנימי.
רבינא חזר ומקשה לרבא: ולא חד מעמא הוא – וכי אין שני
הדינים הללו בדיני ביטול נובעים מטעם אחד, שמאי מעמא סובר
שמואל שאין מבטלין וחוזרין ומבטלין, וכי לאו משום דבין דבטליה
לרשותיה אסתלק ליה מהבא לגמרי – כיון שמי שביטל את רשותו
בחצר הסתלק בכך ממקום זה לגמרי, והיה ליה כבן חצר אחרת –
ונחשב כאילו הוא דר בחצר אחרת, ואי אפשר לחזור ולבטל אליו
כיון שאין ביטול רשות מהצר להצר, וכיון שסובר כשמואל שאין
מבטלים וחוזרים ומבטלים, אם כן מר נמי לא ניבטל – אדוני גם
אינו יכול לבטל את רשותו בחצר לבני החצר האחרת. מתוך
רבא: הנה – שם בדינו של שמואל שאין מבטלים וחוזרים
ומבטלים, הנינו מעמא, כי היכי דלא ליחוי מלתא דרבנן כהא
ואפילו – כדי שלא יהיו דברי חכמים כשחוק וליצנות,
שכשהמבטל אחד לשני, ושוב לאחר זמן קצר חזר השני ומבטל
לראשון, נראה הדבר כשחוק וליצנות, ובוזה אף אני מודה. אבל
בדין ביטול מחצר לחצר אני סובר כדעת רבי יוחנן שמבטלים
מחצר לחצר.
הגמרא חוזרת לעסוק במחלוקת אם מבטלים וחוזרים ומבטלים:
גופא – למדנו למעלה, רב אמר, מבטלין רשות בחצר זה לזה, וזה
שביטלו לו משתמש בחצר, ולאחר מכן חוזרין ומבטלין – זה
שביטלו לו חזר ומבטל את רשותו לזה שכבר ביטל קודם לכן.
ושמואל אמר, אין מבטלין וחוזרין ומבטלין – לאחר שביטל אחד
את רשותו, אין יכולים לחזור ולבטל לו את הרשות. נוקטת
הגמרא ששניהם סוברים שאין מבטלים מחצר לחצר, ושואלת
הגמרא: לימא – האם נאמר שהמחלוקת של רב ושמואל, בפלוגתא
דרבנן ורבי אליעזר קא מיפלגי – מחלוקתם תלויה במחלוקת של
רבנן ורבי אליעזר שנחלקו אם המבטל את רשות חצירו ביטל אף
את רשות ביתו, דרב דאמר שיכולים לחזור ולבטל לזה שביטל את
רשותו בחצר, סבר דרבנן (להלן סט) שהמבטל את רשותו בחצר לא
ביטל את רשות ביתו, ונחשב עדיין כבן החצר ויכולים לחזור
ולבטל לו את הרשות. ושמואל דאמר שאין חוזרים ומבטלים לזה
שביטל את רשותו בחצר, סבר דרבי אליעזר שאמר (לעיל כו)
שהמבטל את רשות חצירו ביטל אף את רשות ביתו, ונחשב כבן
חצר אחרת שאין יכולים לבטל לו את הרשות.
דוחה הגמרא: אמר לך רב – רב יכול לומר לך, אנהא דאמר – מה
שאמרתי שחוזרים ומבטלים, הוא אפילו לפי רבי אליעזר, שעד כאן
לא קאמר רבי אליעזר הנה, אלא שהמבטל את רשות חצירו אף
את רשות ביתו ביטל, משום דבבית בלא חצר לא דיירי איניש –
שאינו אדם דר בבית ללא חצר, וכשהביטל את רשותו בחצר מתבטל
בכך גם רשות ביתו, אבל לענין איסתלון מי אמר – האם שמענו
מדברי רבי אליעזר שבכך שביטל את רשותו נחשב אותו כמי
שהסתלק לגמרי מהחצר, עד כדי שלא יוכל לחזור ולקבל בה
רשות. ושמואל אמר – ושמואל יכול לומר לך, אנהא דאמר – מה
שאמרתי שאין חוזרים ומבטלים, הוא אפילו דרבנן, שעד כאן לא
קאמר רבנן הנה, אלא דמאי דבטל דבטל – על החצר ששמענו

המשך ביאור למס' עירובין ליום רביעי עמ' ב

1 אם ביטלו את רשותן), ומעשה בצדוקי אחד שהיה דר עם רבן
2 גמליאל במבוי בירושלים, וביטל הצדוקי את רשותו במבוי כדי
3 להתיר בו את הטלטול, ואמר להם רבן גמליאל לבניו, בני, מהרו
4 והוציאו למבוי את מה שאתם מוציאים – רוצים להוציא, והכניסו
5 – או שתכניסו מהמבוי לבית את מה שאתם מכניסין – רוצים
6 להכניס, עד שלא יוציא התועב הזה – קודם שהצדוקי המתועב
7 הזה יוציא למבוי, ויאסר עליכם להוציא למבוי, שהרי ביטל
8 הצדוקי את רשותו לכם, ואם הוא יוציא ראשון יחזור ויזכה
9 ברשותו, דברי רבי מאיר. הרי שמועיל ביטול רשות של צדוקי.
10 רבי יהודה חולק ואומר, בלשון אחרת אמר רבן גמליאל לבניו,

11 מהרו ועשו צורכיכם במבוי בערב שבת עד שלא תחשך – קודם
12 שיחשיך היום, ויאסר עליכם הצדוקי להוציא מהבית למבוי
13 בשבת, שאין מועיל שיבטל את רשותו.
14 הגמרא מביאה את דברי הברייתא ומקשה עליהם: אמר מר –
15 שנינו בברייתא בדברי רבי מאיר, שרבן גמליאל אמר לבניו,
16 הוציאו מה שאתם מוציאים והכניסו מה שאתם מכניסין עד שלא
17 יוציא התועב הזה ויאסר עליכם. מקשה הגמרא: למימרא דכי
18 מפיק אינהו והדר מפיק אינהו לא אסר – האם בא הדבר לומר
19 שאם הם יוציאו למבוי ואחר כך יוציא הצדוקי, לא יאסור
20 עליהם.